

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 7 kwietnia 1992 r.

Nr 30

TREŚĆ:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIA:

- 130** — Ministra Finansów z dnia 27 marca 1992 r. w sprawie składników majątkowych uznawanych za środki trwałe oraz wartości niematerialne i prawne, zasad i stawek ich amortyzacji oraz trybu i terminów aktualizacji wyceny środków trwałych 469
- 131** — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 18 marca 1992 r. w sprawie wymagań, jakim powinny odpowiadać osoby na stanowiskach kierowniczych w zakładach opieki zdrowotnej 476

130

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 marca 1992 r.

w sprawie składników majątkowych uznawanych za środki trwałe oraz wartości niematerialne i prawne, zasad i stawek ich amortyzacji oraz trybu i terminów aktualizacji wyceny środków trwałych.

Na podstawie art. 15 ust. 5 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych ustaw regulujących zasady opodatkowania (Dz. U. Nr 21, poz. 86) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do podmiotów wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych ustaw regulujących zasady opodatkowania (Dz. U. Nr 21, poz. 86), zwanych dalej „jednostkami”.

§ 2. 1. Za środki trwałe uznaje się, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, poszczególne kompletne i zdadne do użytku w momencie przyjęcia do użytkowania maszyny, urządzenia, środki transportu, budynki i budowle oraz ich części składowe stanowiące odrębną nieruchomość, w tym również nawierzchnie dróg, ulic i placów, uzbrojenie terenu, melioracje, budowle wodne, grunty, inwestycje w obcych środkach trwałych i inne przedmioty majątkowe przeznaczone do wykorzystania na własne potrzeby jednostki, których cena zakupu lub koszt wytworzenia, a w razie nabycia w drodze darowizny ich wartość rynkowa — są wyższe niż 5.000.000 zł, a okres użytkowania przekracza rok. Przez cenę zakupu w imporcie rozumie się cenę, jaką nabywca płaci za zakupione środki trwałe, powiększoną o cło i podatek obrotowy.

2. Jednostki mogą uznać za środki trwałe także przedmioty majątkowe o cenie zakupu lub koszcie wytworzenia albo wartości rynkowej niższej aniżeli ustalona w ust. 1, jeżeli spełniają one pozostałe warunki określone w tym przepisie.

3. Do środków trwałych nie zalicza się:

- 1) książek, dzieł sztuki i eksponatów muzealnych, a także mebli i dywanów,

- 2) środków dydaktycznych, w tym także środków transportu, służących do nauczania i wychowania w szkołach, z wyłączeniem szkół wyższych, a w instytucjach kultury i instytucjach filmowych także aparatury wideo, sprzętu nagłaśniającego, projektorów filmowych, filmowych stołów montażowych, stołów miksyjnych, urządzeń świetlnych, magnetowidów studyjnych, instrumentów muzycznych,
- 3) inwentarza żywego, w tym zwierząt pociągowych, zwierząt w ogrodach zoologicznych i zwierząt w cyrkach,
- 4) urządzeń rozbiernalnych stanowiących wyposażenie placów i zaplecza budów (rusztowań, zestawów metalowych, szalunków przestawnych itp.) oraz zaplecza produkcyjno-usługowego i socjalno-administracyjnego budów, przeznaczonego do likwidacji po zakończeniu budowy, z wyjątkiem obiektów służących jako zaplecze wielokrotnego użytku (barakowozy, kontenery itp.),
- 5) urządzeń sygnalizacyjno-alarmowych oraz sprzętu pożarniczego, a w szczególności agregatów pożarniczych, działek, masztów pionowych i aparatów ochrony dróg oddechowych, z wyjątkiem samochodów i statków pożarniczych.

§ 3. Za wartości niematerialne i prawne uznaje się:

- 1) koszty nabycia praw majątkowych, w szczególności projektów wynalazczych, patentów, licencji, znaków towarowych,
- 2) wartość firmy,
- 3) koszty organizacji i zgromadzenia kapitału zakładowego, jeżeli przepis szczególny zezwala na pokrycie tych kosztów przez jednostkę,
- 4) nabyte oprogramowanie komputerów, których wartość jest wyższa niż 5.000.000 zł.

§ 4. 1. Z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 jednostki dokonują w ciężar kosztów lub strat odpisów amortyzacyjnych od zaktualizowanej w przewidzianym trybie wartości stanowiącej równowartość ceny nabycia, kosztu wytworzenia lub wartości rynkowej, zwanej dalej „wartością brutto”:

- 1) własnych środków trwałych,
- 2) wartości niematerialnych i prawnych.

2. Od składników majątku trwałego otrzymanego do użytkowania na podstawie umów najmu lub dzierżawy, z których wynika prawo ich zakupu przez najemcę lub dzierżawcę za ustaloną w tych umowach cenę, zawartych na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. Nr 51, poz. 298 i Nr 85, poz. 498 oraz z 1991 r. Nr 60, poz. 253 i Nr 111, poz. 480), jednostki dokonują odpisów amortyzacyjnych na zasadach określonych w § 8 ust. 3, co oznacza, że ustala się je w proporcji do okresu wynikającego z umowy, z wyjątkiem obiektów o krótszym czasie użytkowania, niż wynika to z okresu ustalonego w umowie.

3. Odpisów amortyzacyjnych nie dokonuje się od:

- 1) gruntów,
- 2) budynków mieszkalnych wraz ze znajdującymi się w nich dźwigami, jeżeli budynki te służą w całości lub w przeważającej części na cele mieszkalne, chyba że znajdujące się w tych budynkach lokale przeznaczone są do prowadzenia w nich działalności gospodarczej albo są wydzierżawiane lub wynajmowane, a dochód z tej dzierżawy lub najmu podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym,
- 3) budynków nie wymienionych w pkt 2, budowli i urządzeń zaliczanych do spółdzielczych zasobów mieszkaniowych lub służących działalności społeczno-wychowawczej prowadzonej przez spółdzielnie mieszkaniowe,
- 4) składników majątku trwałego służących kolejowej służbie zdrowia,
- 5) składników majątku trwałego jednostek i zakładów budżetowych oraz gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych, z wyjątkiem majątku trwałego służącego zakładowej działalności socjalnej,
- 6) budynków i budowli szkół wyższych, z wyjątkiem służących zakładowej działalności socjalnej,
- 7) składników majątku trwałego osób prawnych, których celem statutowym jest działalność naukowa, naukowo-techniczna, oświatowa, w tym również polegająca na kształceniu studentów, kulturalna, w zakresie kultury fizycznej i sportu, ochrony środowiska, wspierania inicjatyw społecznych na rzecz budowy dróg i sieci telekomunikacyjnych na wsi, dobroczynności, ochrony zdrowia i pomocy społecznej, rehabilitacji zawodowej i społecznej inwalidów oraz kultu religijnego, z wyjątkiem składników majątku trwałego służących wyodrębnionej organizacyjnie działalności gospodarczej oraz zakładowej działalności socjalnej; wymienione jednostki, jeżeli nie są dotowane z budżetu, mogą we własnym zakresie podjąć decyzję o amortyzowaniu składników majątku trwałego.

§ 5. 1. Od składników majątku trwałego, od których są dokonywane odpisy amortyzacyjne, dokonuje się w tej samej wysokości odpisów umorzeniowych.

2. Od składników majątku trwałego, o których mowa w § 4 ust. 3 pkt 2—7, dokonuje się odpisów umorzeniowych według zasad i w wysokości określonych dla odpisów amortyzacyjnych. Mogą one być dokonywane za okresy roczne.

3. W zakładach budżetowych i gospodarstwach pomocniczych jednostek budżetowych nie objętych zwolnieniem od podatku dochodowego odpisy umorzeniowe od środków trwałych, z wyłączeniem budynków i budowli, traktuje się na równi z odpisami amortyzacyjnymi.

§ 6. 1. Odpisów amortyzacyjnych od wykazanej w ewidencji księgowej wartości brutto poszczególnych składników majątku trwałego dokonuje się w równych ratach co miesiąc.

2. Odpisów amortyzacyjnych od składników majątku trwałego użytkowanego sezonowo dokonuje się tylko za okres ich wykorzystania. Wysokość odpisu miesięcznego stanowi w takim wypadku iloraz wynikający z podzielenia rocznej kwoty amortyzacji przez liczbę miesięcy w sezonie.

§ 7. 1. Odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych dokonuje się od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym przyjęto je w użytkowanie, do końca tego miesiąca, w którym następuje zrównanie wysokości umorzenia z ich wartością brutto lub w którym środki trwałe postawiono w stan likwidacji, sprzedano lub stwierdzono ich niedobór.

2. Odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych związanych trwale z cudzymi gruntami dokonuje się od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym środki trwałe zostały przyjęte do użytkowania, przez cały czas trwania umowy najmu lub dzierżawy gruntu, według zasad określonych w § 8 ust. 3, albo do końca tego miesiąca, w którym następuje zrównanie wysokości umorzenia z ich wartością brutto albo w którym środki trwałe postawiono w stan likwidacji lub sprzedano.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do inwestycji w obcych środkach trwałych.

4. Odpisy amortyzacyjne od ujawnionych środków trwałych, nie objętych ewidencją, oraz korekty odpisów amortyzacyjnych dokonanych w nieprawidłowej wysokości mogą nastąpić wyłącznie za rok obrotowy poprzedzający rok, w którym wypadki te ujawniono.

§ 8. 1. Odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych dokonuje się przy zastosowaniu rocznych stawek amortyzacyjnych określonych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia, zwanym dalej „wykazem”.

2. Jednostki mogą podane w wykazie stawki amortyzacyjne podwyższyć:

- 1) dla budynków i budowli użytkowanych w warunkach:
 - a) pogorszonych — przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 1,2,
 - b) złych — przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 1,4,
- 2) dla maszyn, urządzeń i środków transportu użytkowanych bardziej intensywnie w stosunku do warunków przeciętnych albo wymagających szczególnej sprawno-

ści technicznej (np. pod ziemią, w warunkach terenowych, w warunkach leśnych, przy pracy na trzy zmiany, mimo że nie działają ze swej istoty w ruchu ciągłym) — przy zastosowaniu w tym okresie współczynników nie wyższych niż 1,4,

3) dla:

- a) rurociągów podsadzkowych — przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 7,0,
- b) odwiertów ropy naftowej i gazu ziemnego — przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 5,0,
- c) pomp tłoczących ciecz z zawiesinami, wodą morską, materiałami ściernymi, solanką i innymi żrącymi, wentylatorów, urządzeń wentylacyjnych i klimatyzacyjnych, dmuchaw i ssaw — przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 4,0,
- d) silników powietrznych — przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 2,5,
- e) wykopów górniczych, sztolni, wyrobisk upadowych, szybów i szybków — przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 2,0,
- f) rurociągów przemysłowych i rozdzielczych solanki — przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 2,0,
- g) maszyn i urządzeń grupy 4 do 6 poddanych szybkiemu postępowi technicznemu — przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 2,0.

Warunki uzasadniające stosowanie podwyższonych stawek amortyzacyjnych oraz sposób ich ustalania określają objaśnienia do wykazu.

3. Jednostki ustalają stawki amortyzacyjne dla środków trwałych nowo wprowadzonych do użytkowania: używanych, zmodernizowanych lub o przewidywanym okresie użytkowania krótszym od okresu przyjętego za podstawę stawki amortyzacyjnej ustalonej w wykazie, w sposób określony w objaśnieniach do wykazu.

4. Przepis ust. 3 nie dotyczy jednostek przekazujących własne środki trwałe do użytkowania innym jednostkom na podstawie umów najmu, dzierżawy i innych umów o podobnym charakterze.

5. Jednostki mogą podane w wykazie stawki amortyzacyjne maszyn, urządzeń i środków transportu użytkowanych w warunkach lepszych od przeciętnych obniżyć w tym okresie przy zastosowaniu współczynników nie niższych niż 0,66.

6. Jednostki mogą podane w wykazie stawki amortyzacyjne dla maszyn i urządzeń o charakterze produkcyjnym (grupy 3—6 i 8) oraz środków transportu (z wyjątkiem samochodów osobowych) przyjętych do użytkowania po dniu 1 stycznia 1991 r. podwyższać przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 2, a w przypadku ich użytkowania w gminach o szczególnym zagrożeniu wysokim bezrobociem strukturalnym, których wykaz ustala Rada Ministrów — nie wyższych niż 3. Tak ustalone stawki amortyzacyjne stosuje się do wartości brutto środków trwałych w pierwszym roku ich użytkowania, a w następnych latach do ich wartości brutto, pomniejszonej o dotychczasowe umorzenie, ustalonej na początek kolejnych lat ich użytkowania. Począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło zrównanie rocznej kwoty amortyzacji obliczonej przy zastosowaniu zasad przewidzianych w ust. 1 i w § 6 ust. 1 oraz zasady, o której mowa w niniejszym ustępie, jednostki dokonują dalszych odpisów amortyzacyjnych według zasad określonych w ust. 1 i w § 6 ust. 1.

7. W wypadku podwyższania lub obniżania podanych w wykazie stawek amortyzacyjnych za pomocą współczynników określonych w ust. 2, 5 i 6 należy stosować jeden współczynnik dla poszczególnych środków trwałych.

8. Jednostki dokonujące wyłącznie odpisów umorzeniowych do wyliczenia umorzenia, o którym mowa w § 5 ust. 1, nie stosują przepisów ust. 6.

§ 9. 1. Z zastrzeżeniem § 4 ust. 2 okres dokonywania odpisów amortyzacyjnych od wartości firmy oraz kosztów organizacji i zgromadzenia kapitału zakładowego nie może przekroczyć 5 lat, a od pozostałych wartości niematerialnych i prawnych — 10 lat. Jednostki ustalają stawki amortyzacyjne poszczególnych tytułów wartości niematerialnych i prawnych z góry w momencie rozpoczęcia dokonywania odpisów amortyzacyjnych.

2. Odpisów amortyzacyjnych od wartości niematerialnych i prawnych dokonuje się w równej wysokości, od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym ujęto je w ewidencji księgowej jako składniki majątku trwałego, do końca tego miesiąca, w którym następuje zrównanie wysokości umorzenia z ich wartością brutto.

3. Przepis § 7 ust. 4 stosuje się odpowiednio do korekty odpisów amortyzacyjnych od wartości niematerialnych i prawnych.

§ 10. 1. Jednostki mogą uznać za trwale nieczynne środki trwałe, mające istotny wpływ na zdolność produkcyjną i poziom kosztów działalności gospodarczej, w wypadku gdy przewidywane jest ich nieużytkowanie przez okres dłuższy niż trzy kolejne miesiące. Nie uznaje się za trwale nieczynne środków trwałych użytkowanych sezonowo lub nie użytkowanych na skutek remontów, utrzymywania w zapasie lub rezerwie. W okresie uznania środków trwałych za trwale nieczynne nie dokonuje się od nich odpisów amortyzacyjnych.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do środków trwałych, o których mowa w § 4 ust. 3 pkt 2—7.

3. Po upływie okresu trwałej nieczynności środków trwałych jednostki dokonują odpisów amortyzacyjnych od uznanych uprzednio za trwale nieczynne środków trwałych według zasad stosowanych przed okresem uznania ich za trwale nieczynne.

§ 11. 1. Jednostki aktualizują wycenę własnych środków trwałych metodą szczegółową polegającą na przeliczeniu wykazanej w ewidencji księgowej wartości brutto oraz wartości umorzenia poszczególnych środków trwałych.

2. Przeliczeń, o których mowa w ust. 1, dokonuje się przy zastosowaniu wskaźników przeliczeniowych, uwzględniających relacje poziomu cen środków trwałych wykazanych w ewidencji księgowej i poziomu cen przyjętego za podstawę przeliczenia.

3. Jeżeli wyliczona przy zastosowaniu wskaźnika przeliczeniowego cena środka trwałego różni się więcej niż o 10% od znanej jednostce aktualnej ceny, kosztorysu lub ceny zapłaconej za nowy środek trwały o takim samym lub zbliżonym przeznaczeniu i parametrach użytkowych, to przeliczenie może nastąpić przy zastosowaniu tej ceny, z uwzględnieniem kosztów dodatkowych, w szczególności transportu, montażu, przy czym zastosowana cena wymaga odpowiedniego udokumentowania, np. protokołem własnym. Wartość umorzenia środka trwałego ustala się wówczas w takiej proporcji do zaktualizowanej wartości brutto, w jakiej pozostało umorzenie do wartości brutto przed aktualizacją.

4. Wyniki aktualizacji wartości brutto i umorzenia środków trwałych wprowadza się do ewidencji księgowej pod datą jej przeprowadzenia, przy czym różnice między dotychczasową a zaktualizowaną wyceną wpływają na wysokość funduszy zasadniczych lub kapitału zapasowego albo innego o podobnym charakterze.

§ 12. 1. W razie zmiany formy prawnej przedsiębiorstw państwowych i komunalnych, przedsiębiorstwa te aktualizują metodą szczegółową wycenę własnych środków trwałych według stanu na dzień poprzedzający tę zmianę.

2. Aktualizacja, o której mowa w ust. 1, następuje przy zastosowaniu aktualnych cen, kosztorysu, ceny zapłaconej za nowy środek trwały o takim samym lub zbliżonym przeznaczeniu i parametrach, a w razie braku takich danych — na podstawie ekspertyzy, przy wykorzystaniu ogłoszonych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” wskaźników cen dóbr inwestycyjnych za ostatni miesiąc kwartału poprzedzającego kwartał, w którym nastąpiło przekształcenie formy prawnej przedsiębiorstwa, o którym mowa w ust. 1.

3. Przepisy § 11 stosuje się odpowiednio.

§ 13. 1. Jednostki mogą dokonać metodą szczegółową aktualizacji wyceny środków trwałych według ich stanu na dzień 1 stycznia 1992 r., pochodzących z zadań inwestycyjnych rozpoczętych przed dniem 1 stycznia 1991 r. i zakończonych w 1991 r., według aktualnych cen lub kosztorysów na dzień 1 stycznia 1992 r. lub za pomocą współczynników podanych w obwieszczeniu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego i Ministra Finansów z dnia 28 marca 1991 r. w sprawie współczynników przeliczeniowych do aktualizacji

wyceny wartości środków trwałych na dzień 1 stycznia 1991 r. (Monitor Polski Nr 12, poz. 82).

2. Aktualizacji, o której mowa w ust. 1, dokonuje się w terminie do dnia 30 czerwca 1992 r.

3. Jednostki, w wypadku, o którym mowa w ust. 1, obliczają od dnia 1 stycznia 1992 r. odpisy amortyzacyjne od wartości środków trwałych ustalonej w wyniku tej aktualizacji.

§ 14. Jednostki dokonują aktualizacji wyceny środków trwałych, o której mowa w § 11, według stanu na dzień 1 stycznia 1993 r. w terminie do dnia 31 maja 1993 r.

§ 15. Jednostki i zakłady budżetowe oraz gospodarstwa pomocnicze jednostek budżetowych, które do końca 1991 r. nie umarzały składników majątku trwałego, obliczą i wprowadzą do ksiąg rachunkowych pod datą 1 stycznia 1992 r. umorzenie poszczególnych składników majątku trwałego. Wartość tego umorzenia można ustalić jako sumę umorzenia na dzień 1 stycznia 1991 r., wyliczonego przy zastosowaniu przepisów obwieszczenia, wymienionego w § 13 ust. 1, i umorzenia za rok 1991, obliczonego zgodnie z zasadami i stawkami amortyzacyjnymi określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

§ 16. Przepisy § 2 i 3 nie dotyczą wykazanego w ewidencji księgowej jednostek na dzień 31 grudnia 1991 r. stanu środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1992 r.

Minister Finansów: *A. Olechowski*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 marca 1992 r. (poz. 130)

WYKAZ ROCZNYCH STAWEK AMORTYZACYJNYCH

Pozycja	Symbol*)		Nazwa środków trwałych	Stawka %
	grupa, podgrupa, rodzaj	dalsze szczeble podziału		
1	2	3	4	5
01	1 z wyjątkiem poz. 02 i 03		Budynki, w tym budynki hoteli miejskich i schronisk turystycznych	2,5
02	16		Budynki mieszkalne (z wyjątkiem rodzaju 166, 168 i 169)	1,5
03	125, 169, 198		Kioski, budki towarowe, domki kempingowe o konstrukcji trwałej wzniesione na fundamencie trwałym, budynki zastępcze z pudeł wagonowych	10,0
04	2 z wyjątkiem poz. 05		Budowle	4,0
05	250, 251, 253, 254, 255, 256, 259, 28, 291, 293, 297, 01		Budowle inżynierskie wodne (z wyjątkiem rodzaju 250-5, 251-3 i 255-5), budowle sportowe, wieże przeciwpożarowe, budowle oznakowania nawigacyjnego, pochylnie i slipy, melioracje szczegółowe	2,5
06	3 z wyjątkiem poz. 07		Kotły i maszyny energetyczne	5,0—6,0

*) Według Klasyfikacji rodzajowej środków trwałych, wydanej przez Główny Urząd Statystyczny.

1	2	3	4	5
07	323, 324, 325, 326, 343, 344, 349		Silniki spalinowe na paliwo lekkie, ciężkie, gazowe, silniki powietrzne, zespoły elektroenergetyczne polowe o napędzie spalinowym, reaktory jądrowe	10,0—12,5
08	4 z wyjątkiem poz. 09—13		Maszyny, urządzenia i aparaty ogólnego zastosowania	8,5—10,0
09	40, 41		Obrabiarki do metali skrawające	12,5—14,0
10	431 450 451 454, 475 477	0, 4 2 0 do 4 6 do 8	Filtry (prasy) błotniarki, cedzidla mechaniczne, piece do przerobu surowców (z wyjątkiem rodzaju 450-50), piece do przetwarzania paliw (z wyjątkiem rodzaju 451-0), piece do wypalania tunelowe, aparaty bębnowe, suszarki komorowe	5,0—6,0
11	44, 46, 47		Maszyny i urządzenia do przetwarzania i sprężania cieczy i gazów, aparaty do wymiany ciepła (z wyjątkiem rodzaju 465 i 469-0), maszyny i aparaty do operacji i procesów materiałowych (z wyjątkiem rodzaju 474, 475, 477-0 do 4 i 6 do 8 i 479-0)	10,0—12,5
12	434 465 49	01, 02	Zamykarki do sło i do puszek, wymienniki przeponowe rurowe pracujące jako chłodnice kwasu siarkowego, mikrokomputery 8- i 16-bitowe	20,0
13	449 465 469 474 479 481, 482 484 49	81 0 0 0, 1, 3, 6	Urządzenia dystrybucyjne do benzyny i olejów elektryczne i przepływomierze składowe do paliw płynnych, wymienniki płynów obiegowych przy produkcji sody, chłodnice odmulin i prób kotłowych rozkładni gazu, kolumny nitracyjne i denitracyjne, odbieralnice hydrauliczne rozkładni gazu, aparaty i urządzenia do powierzchniowej obróbki metali sposobem chemicznym i elektrochemicznym oraz sposobem cieplnym, urządzenia do spawania i napawania łukowego w ochronie gazów oraz do spawania i napawania plazmowego, przenośne wytwornice acetyleny wysokiego ciśnienia i przenośne maszyny do cięcia termicznego i metodami pokrewnymi, zgrzewarki oporowe i tarcicowe oraz przetwornice spawalnicze (spawarki wirujące), urządzenia do metalizacji natryskowej, urządzenia do natryskiwania tworzywami sztucznymi, komputery (z wyjątkiem ujętych w poz. 12), samodzielne urządzenia do automatycznej regulacji i sterowania procesami, roboty przemysłowe	14,0—17,0
14	50 z wyjątkiem poz. 15—18		Maszyny, urządzenia i aparaty przemysłu chemicznego	10,0—12,5
15	501	0, 1	Aparaty szklane i porcelanowe oraz porcelanowe młyny kulowe	25,0
16	502	33	Odgazowywacze	20,0
17	505	1	Piece prażalnicze fluidyzacyjne stosowane przy produkcji kwasu siarkowego	14,0—17,0
18	506 507	1, 2 2, 3, 4	Aparaty do rektyfikacji powietrza, maszyny, urządzenia i aparaty przemysłu rafineryjnego	5,0—6,0
19	51 z wyjątkiem poz. 20—24		Maszyny i urządzenia wiertnicze, górnicze, hutnicze, odlewnicze i torfiarskie oraz geodezyjno-kartograficzne	14,0—17,0
20	510		Maszyny i urządzenia wiertnicze	17,0—20,0
21	511		Maszyny górnicze, z wyłączeniem obudów zmechanizowanych	25,0
22	511 518	01 do 04 10 do 12	Obudowy zmechanizowane, aparaty i urządzenia do pomiarów i zabiegów geofizycznych, geodezyjnych, fotogrametrycznych i kartograficznych (z wyjątkiem rodzaju 518-00, 2)	20,0
23	512, 513 514	0, 1, 2, 3 do 6 8	Maszyny i urządzenia do eksploatacji otworów wiertniczych, maszyny i urządzenia do obróbki mechanicznej rud i węgla, maszyny i urządzenia hutnicze, aglomerowni, wielkopiecowe, nożyce hutnicze do cięcia na gorąco, tabor hutniczy, walcowniczy, maszyny i urządzenia hutnicze stalowni, inne maszyny i urządzenia hutnicze	8,5—10,0

1	2	3	4	5
24	517		Maszyny i urządzenia torfiarskie	10,0—12,5
25	52 z wyjątkiem poz. 26 i 27		Maszyny do produkcji surowców mineralnych i wyrobów z nich	12,5—14,0
26	520 523 525 529	0 do 5 31 8, 81, 82	Maszyny i urządzenia przemysłu kamieniarskiego, cementowego, autoklawy, maszyny do produkcji elementów z lastryka i kamienia sztucznego	7,0—8,5
27	524	34, 40	Piece do trampowania głowic „Hagera”, piece do topienia żuźla wielkopiecowego i bazaltu	25,0
28	53 z wyjątkiem poz. 29		Maszyny do wyrobów z metali i tworzyw sztucznych	10,0—12,5
29	535	0301, 07, 111, 127, 7	Aparaty specjalne do wytwarzania kwasu wolframowego, maszyny do redukcyjnych, próżniowych i specjalnych wytopów metali, do produkcji węglanów i past emulsyjnych, urządzenia do produkcji półprzewodników	17,0—20,0
30	54 z wyjątkiem poz. 31		Maszyny do obróbki i przerobu drewna, wyrobów z drewna oraz maszyny papiernicze i poligraficzne	10,0—12,5
31	548	0	Maszyny, urządzenia i aparaty do produkcji materiału zecerskiego	5,0—6,0
32	55		Maszyny włókiennicze i odzieżowe oraz do produkcji skóry i wyrobów ze skóry	10,0—12,5
33	56 z wyjątkiem poz. 34		Maszyny, urządzenia i aparaty przemysłów rolnych	7,0—8,5
34	561 568	6	Maszyny, urządzenia i aparaty do produkcji wód gazowanych, maszyny impregnacyjne, maszyny, urządzenia i aparaty przemysłu piekarniczego (z wyjątkiem rodzaju 568-40 do 48)	12,5—14,0
35	57 z wyjątkiem poz. 36 i 37		Maszyny, urządzenia i aparaty przemysłów spożywczych	10,0—12,5
36	571	30, 31, 8	Autoklawy do hydrolizy, neutralizatory stalowe, neutralizatory i hydrolizatory betonowe lub murowane	25,0
37	579	000, 003, 01, 02	Destruktory, młynki młotkowe, maszyny i urządzenia do przerobu odpadków zwierzęcych	17,0—20,0
38	58 z wyjątkiem poz. 39—42		Maszyny do robót ziemnych, budowlanych i drogowych	14,0—17,0
39	580, 581 582	3	Maszyny do robót ziemnych i fundamentowych (z wyjątkiem wibromłotów), maszyny do robót budowlanych (z wyjątkiem rodzaju 581-2, 31 i 4), szczotki mechaniczne i osprzęt roboczy do utrzymania dróg	20,0
40	581	2, 31, 4	Wibratory, zacieraczki do tynku i wibromłoty	50,0
41	582	115, 22	Pojemniki do bitumu stalowe powyżej 20.000 l pojemności, odśnieżarki o mocy silników powyżej 120 KM	7,0—8,5
42	583	0, 1	Koparki i zwałowarki w kopalniach odkrywkowych węgla, koparki w piaskowniach przemysłu węglowego	5,0—6,0
43	59		Maszyny rolnicze i gospodarki leśnej	10,0—12,5
44	6 z wyjątkiem poz. 45—49		Urządzenia techniczne	8,5—10,0
45	600, 601 623 641 648 657 660	7 70	Zbiorniki naziemne z cegły betonowe i żelbetowe (z wyjątkiem z wykładziną chemoodporną dla kwasu ponitracyjnego), urządzenia telefoniczne systemów nośnych na liniach wysokiego napięcia i urządzenia telefonii na przewodach zawieszonych pod przewodami wysokiego napięcia, wyciągi kopalniane, towarowe kolejki linowe i dźwignice linowe, akumulatory hydrauliczne, wagi wozowe, wagonowe i inne wbudowane	4,0—5,0

1	2	3	4	5
46	610 do 615 641 662 681	1	Urządzenia rozdzielcze i aparatura energii elektrycznej prze- woźna, dźwigniki, wciągarki i wciągarki przejezdne oraz nieprzejezdne, kołowroty i wyciągi (z wyjątkiem rodzajów 641-63, 70, 71, 84), projektory przenośne 16 mm i 35 mm, kontenery	14,0—17,0
47	633, 634 662	5	Baterie akumulatorów elektrycznych stałych (stacyjnych) i przewoźnych, ekrany kinowe	20,0
48	644	0	Przenośniki zgrzebłowe ciężkie i lekkie w kopalniach węgla	50,0
49	644 664	0—4	Przenośniki w kopalniach i zakładach przetwórczych rud i węgla, urządzenia do przeprowadzania badań technicz- nych, aparaty kontrolno-pomiarowe elektryczne i elektro- niczne do mierzenia wielkości elektrycznych i nieelektrycz- nych	17,0—20,0
50	70, 71, 72, 73, 77 z wyjątkiem poz. 51—53		Tabor szynowy i tabor pływający	6,0—7,0
51	700—706 710 do 712 770 773 780—781	7 01 do 03 10 do 14 13 1010	Drezyny i przyczepy do drezyn, lokomotywy akumulatorowe, wozy kopalniane, kontenery pływające, wodoloty oraz łodzie różnego typu, tabor lotniczy	12,5—14,0
52	740, 741 742, 744 782		Pojazdy mechaniczne, szybowce	17,0—20,0
53	743, 745 746, 747 748, 75, 76		Samochody specjalne, trolejbusy i samochody ciężarowe o napędzie elektrycznym, ciągniki, przyczepy i naczepy, tabor konny, pozostały tabor bezszynowy	12,5—14,0
54			Inne nie wymienione maszyny, urządzenia i środki transpor- towe	12,5—17,0
55	8 z wyjątkiem poz. 56—59		Narzędzia, przyrządy, ruchomości i wyposażenie	17,0—20,0
56	801 802 804	0 0	Elektroniczna aparatura kontrolno-pomiarowa do przepro- wadzania badań laboratoryjnych, aparaty i sprzęt hydro- i mechanoterapii, wyposażenie cyrków	20,0—25,0
57	803		Maszyny biurowe oraz dalekopisy do maszyn matematycz- nych	12,5—14,0
58	805		Wyposażenie teatrów, kin itp., instrumenty muzyczne	8,5—10,0
59	806, 008		Kioski, budki, domki kempingowe, plantacje wikliny	10,0

Objaśnienia:

1. W razie podwyższania lub obniżania stawek amortyzacyjnych podanych w wykazie za pomocą odpowiednich współczynników, mnoży się właściwe dla danych środków trwałych stawki amortyzacyjne, ustalone w wykazie dla warunków normalnych, przez odpowiedni współczynnik określony w § 8 ust. 2, 5 i 6 rozporządzenia.
2. Za pogorszone warunki użytkowania uważa się użytkowanie budynku lub budowli pod ciągłym działaniem wody, par wodnych, znacznych drgań, nagłych zmian temperatury oraz innych czynników powodujących przyspieszenie zużycia obiektu.
Za złe warunki użytkowania uważa się użytkowanie budynku lub budowli pod ciągłym wpływem silnej agresji chemicznej, w razie gdy są to obiekty, w których wytwarza się, stosuje w produkcji lub przechowuje agresywne środki chemiczne. Dotyczy to również wypadków silnego działania na środek trwały agresywnych środków chemicznych rozproszonych w atmosferze, wodzie lub wydzielających się w postaci oparów, których źródłem są inne obiekty znajdujące się w pobliżu.
3. Przez maszyny i urządzenia grupy 4—6 poddane szybkiemu postępowi technicznemu, o których mowa w § 8 ust. 2 pkt 3 lit. g) rozporządzenia, rozumie się maszyny, urządzenia i aparaturę, w których zastosowane są układy mikroprocesorowe lub systemy komputerowe spełniające założone funkcje dzięki wykorzystaniu w nich najnowszych zdobyczy techniki, a także pozostałą aparaturę naukowo-badawczą i doświadczalno-produkcyjną.
4. Od środków trwałych używanych nowo wprowadzonych do użytkowania, zmodernizowanych w drodze inwestycji, a także o krótszym przewidzianym okresie użytkowania od okresu przyjętego za podstawę ustalenia stawki amortyzacyjnej określonej w wykazie na skutek ograniczenia zasobów złóż, czasu produkcji określonych produktów lub trwania kontraktu na wykonanie usług lub budowę obiektów za granicą, jak również ograniczenia z góry okresu użytkowania, o których mowa w § 8 ust. 3 rozporządzenia, oblicza się stawki amortyzacyjne:

1) gdy w ewidencji księgowej ujmuje się jedynie wartość brutto środka trwałego — według wzoru:

$$S_o = \frac{100}{E_s}$$

2) gdy w ewidencji księgowej ujmuje się zarówno wartość brutto, jak i umorzenie środka trwałego — według wzoru:

$$S_o = \frac{W_{p1} \times 100}{W_{p2} \times E_s}$$

w których:

S_o — roczna stawka amortyzacyjna,

E_s — przewidywany okres użytkowania środka trwałego w latach,

W_{p1} — nie umorzona część wartości brutto środka trwałego na dzień ustalenia stawki amortyzacyjnej,

W_{p2} — wartość brutto środka trwałego, dla którego ustala się stawkę amortyzacyjną.

131

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 18 marca 1992 r.

w sprawie wymagań, jakim powinny odpowiadać osoby na stanowiskach kierowniczych w zakładach opieki zdrowotnej.

Na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Kierownikiem szpitala lub innego zakładu przeznaczanego dla osób potrzebujących całodobowych lub całodziennych świadczeń zdrowotnych w odpowiednim stałym pomieszczeniu oraz w zakładzie pomocy doraźnej (pogotowia ratunkowego) powinien być lekarz mający prawo wykonywania zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej i co najmniej 5-letni staż pracy.

2. Kierownikiem szpitala może być również osoba mająca wyższe wykształcenie i 2-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym pod warunkiem zatrudnienia na stanowisku zastępcy kierownika lub na stanowisku odpowiedzialnym za udzielanie świadczeń zdrowotnych osoby posiadającej kwalifikacje i uprawnienia określone w ust. 1.

§ 2. Ordynatorem oddziału szpitala powinien być lekarz mający prawo wykonywania zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej, mający tytuł specjalisty w odpowiedniej dziedzinie medycyny i posiadający co najmniej 8-letni staż pracy.

§ 3. Kierownikiem przychodni lekarskiej (ośrodka zdrowia) powinien być lekarz lub lekarz dentyista mający prawo wykonywania zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej i co najmniej 5-letni staż pracy.

§ 4. Kierownikiem pracowni diagnostycznej prowadzącej działalność w dziedzinie analityki medycznej lub bakteriologicznej powinien być lekarz, magister farmacji, magister analityki medycznej, magister biologii lub magister chemii, mający tytuł specjalisty w danej dziedzinie medycyny, uzyskany na zasadach określonych odrębnymi przepisami, oraz co najmniej 5-letni staż pracy.

§ 5. Kierownikiem pracowni diagnostycznej w dziedzinie medycyny nuklearnej, radiologii i ultrasonografii i innych podobnych metod diagnostyki powinien być lekarz odpowiadający wymaganiom określonym w § 1 ust. 1 oraz mający tytuł specjalisty w danej dziedzinie medycyny.

§ 6. Kierownikiem zakładu rehabilitacji ruchowej powinien być lekarz odpowiadający wymaganiom określonym w § 1 ust. 1 bądź magister wychowania fizycznego, który posiada uprawnienia do wykonywania zawodu fizjoterapeuty, określone odrębnymi przepisami.

§ 7. Kierownikiem pracowni protetyki stomatologicznej i ordoncji powinien być lekarz dentyista odpowiadający wymaganiom określonym w § 1 ust. 1 bądź technik dentystryczny wykonujący zawód co najmniej przez 5 lat.

§ 8. Kierownikiem zakładu udzielającego świadczeń w zakresie zdrowia psychicznego powinien być lekarz odpowiadający wymaganiom określonym w § 1 ust. 1, mający tytuł specjalisty w dziedzinie psychiatrii, bądź magister psychologii, mający tytuł specjalisty w dziedzinie psychologii klinicznej, uzyskany na zasadach określonych odrębnymi przepisami, oraz co najmniej 5-letni staż pracy.

§ 9. Wymagania określone w § 4—7 dotyczą również kierowników pracowni i zakładów będących komórkami organizacyjnymi zakładu opieki zdrowotnej.

§ 10. Przepisy rozporządzenia nie naruszają odrębnych przepisów określających szczegółowe wymagania kwalifikacyjne na kierownicze stanowiska w publicznych zakładach opieki zdrowotnej.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *M. Miśkiewicz*

Wydawca: Urząd Rady Ministrów

Redakcja: Biuro Prawne, 00-583 Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3, P-29.

Organizacja druku i kolportaż: Wydział Wydawnictw, 00-979 Warszawa, ul. Powsińska 69/71, P-1, tel. 42-14-78 i 694-67-50, teleks 825944 WW.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.